

Η Εκεχειρία στη Γάζα: Μια μεταβατική νίκη μέσα από τεράστιες θυσίες

Η επικείμενη, αλλά εύθραυστη, εκεχειρία στη Γάζα σηματοδοτεί μια σπάνια παύση στη γενοκτονία που έχει συντρίψει τον παλαιστινιακό λαό. Μετά από εβδομάδες καταστροφικής ισραηλινής επιθετικότητας, η οποία οδήγησε στον θάνατο δεκάδων χιλιάδων –κατά πλειοψηφία γυναικών, παιδιών και ηλικιωμένων– η κατάπαυση του πυρός εγείρει βαθιούς προβληματισμούς για το παρόν και το μέλλον της περιοχής.

«Ο πόλεμος σταματά, αλλά η γενοκτονία συνεχίζεται». Αυτή η πικρή αντίφαση αποτυπώνει τη σημερινή πραγματικότητα της Γάζας. Ενώ τα διεθνή μέσα ετοιμάζονται να ανακοινώσουν το τέλος ενός καταστροφικού πολέμου διάρκειας 15 μηνών, οι πληγές που αφήνει πίσω του δεν είναι ούτε προσωρινές ούτε επιφανειακές. Η Γάζα έχει ισοπεδωθεί — ολόκληρες οικογένειες εξαλείφθηκαν, κοινότητες διαλύθηκαν, και το μέλλον φαντάζει ακρωτηριασμένο.

Κι όμως, ακόμα κι αν οι βόμβες σιγήσουν, η μηχανή της καταπίεσης συνεχίζει να συνθλίβει: οι πρόσφυγες παραμένουν ξεριζωμένοι, η γη κλέβεται, και η πολιτιστική εξάλειψη της Παλαιστίνης προχωρά ακάθεκτη.

Ακόμα και η ίδια η εκεχειρία είναι ασταθής. Οι 500 και πλέον παραβιάσεις της Λιβανέζικης εκεχειρίας από το Ισραήλ στο Νότιο Λίβανο αλλά και οι διαδηλώσεις που γίνονται ήδη στο Ισραήλ από την ακροδεξιά και τους εποίκους, πιστοποιούν ότι το μακρόχρονο διάγραμμα της συμφωνίας, την καθιστά επισφαλή. Όμως δεν πρέπει να υποτιμάται, όχι απλά γιατί ο λαός της Γάζας παίρνει ανάσα. Αλλά γιατί η Αντίσταση παίρνει χρόνο να ανασυγκροτηθεί, ενώ και μόνο το γεγονός ότι το Ισραήλ αναγκάζεται έστω και προσωρινά να εγκαταλείψει το σχέδιο εθνοκάθαρσης της Βόρειας Γάζας, να αποδεχτεί απόσυρση των δυνάμεων του από τη Λωρίδα και να συνυπογράψει το οτιδήποτε με τη Χαμάς, συνιστά ήττα των στρατιωτικών και πολιτικών στόχων του.

Αφού τα αποδέχτηκε όλα αυτά, σπάει ένα τεράστιο ταμπού των τρεχόντων αμερικανικών και Ισραηλινών σχεδιασμών και όταν τα ταμπού διαλύονται δύσκολα επανέρχονται, ακόμα και αν προσωρινά γίνει εκ νέου προσπάθεια επιβολής τους. Δεν μπορεί κανείς να κλέψει αυτήν τη νίκη από έναν λαό 2,4 εκατομμυρίων ανθρώπων, που μόλις με 30.000 μαχητές, επέβαλλε όρους στον πιο σύγχρονο στρατό της Μέσης Ανατολής, που ταυτόχρονα διαθέτει πυρηνικά και υποστηρίζεται από τη χώρα με το μεγαλύτερο στρατό και το μεγαλύτερο απόθεμα πυρηνικών στον πλανήτη.

Το ερώτημα παραμένει: τι σημαίνει να σταματάς έναν πόλεμο όταν τα θεμέλια της βίας παραμένουν άθικτα και ανεξέλεγκτα; Αυτή η αντίφαση –ανάμεσα στη σιωπή των όπλων και τη συνεχιζόμενη κραυγή του πόνου– χαρακτηρίζει όχι μόνο τη Γάζα αλλά και τη διεθνή συνενοχή που τροφοδοτεί το μαρτύριό της.

Η Συνεχιζόμενη Πολυεπίπεδη Γενοκτονία και οι νέοι κίνδυνοι στον Ορίζοντα

Ακόμα και μετά την επίσημη εκεχειρία, η γενοκτονική πολιτική του Ισραήλ συνεχίζεται αμείωτη. Οι πολιτικές εθνοκάθαρσης στη Δυτική Όχθη, οι βίαιες κατεδαφίσεις σπιτιών, η καταστολή στις κοινότητες της Ιερουσαλήμ και οι επιθέσεις εναντίον παλαιστινιακών θεσμών, όπως σχολεία και πολιτιστικά κέντρα, αποτελούν μέρη μιας συνεχιζόμενης στρατηγικής εξάλειψης της παλαιστινιακής ταυτότητας. Η αναστολή της χρηματοδότησης της UNRWA και οι πιέσεις για τον περιορισμό της δραστηριότητάς της ενισχύουν την ανθρωπιστική κρίση που αντιμετωπίζει ο παλαιστινιακός λαός.

Η σύγκρουση στη Γάζα δεν περιορίζεται μόνο στις στρατιωτικές επιχειρήσεις. Το Ισραήλ στοχεύει συστηματικά την παλαιστινιακή κουλτούρα και κοινωνία. Εκατοντάδες σχολεία καταστράφηκαν, πολιτιστικά κέντρα ισοπεδώθηκαν, και δημοσιογράφοι στοχοποιήθηκαν, περιορίζοντας τη δυνατότητα του παλαιστινιακού λαού να αφηγηθεί την ιστορία του. Αυτές οι επιθέσεις δεν είναι απλά παράπλευρες απώλειες, αλλά στρατηγικές για την εξάλειψη της παλαιστινιακής ταυτότητας.

Η παύση των συγκρούσεων στη Γάζα δεν πρέπει να αποκρύψει τους νέους κινδύνους που αναδύονται. Η μετατόπιση της ισραηλινής επιθετικότητας προς τη Δυτική Όχθη είναι ήδη εμφανής (το απόγευμα της Τετάρτης βομβαρδίστηκε αεροπορικά η Τζενίν), οι εποικισμοί αυξάνονται και τα σχέδια προσάρτησης έρχονται διαρκώς στην επιφάνει. Η πολιτική του Ισραήλ, βασισμένη στη διάσπαση και τον κατακερματισμό των γειτονικών κρατών, δείχνει τις προθέσεις του να εδραιώσει μια κυριαρχία που στηρίζεται στην αστάθεια και την αποδυνάμωση της ευρύτερης περιοχής. Η εισβολή στη νότια Συρία, η συνεχιζόμενη κατοχή του Νότιου Λιβάνου με πάνω από 500 παραβιάσεις της εκεί εκεχειρίας, οι αεροπορικές επιδρομές στην Υεμένη είναι αδιάψευστοι μάρτυρες της παραπάνω διαπίστωσης.

Τέλος, η στάση της Παλαιστινιακής Αρχής, που συχνά ευθυγραμμίζεται με κατασταλτικές πρακτικές και αφήνει περιθώρια για την ισραηλινή πολιτική, όχι μόνο υπονομεύει την ενότητα του παλαιστινιακού λαού αλλά εγείρει σοβαρά ερωτήματα για τη νομιμοποίησή της ως εκπρόσωπος της εθνικής αντίστασης. Η ανασυγκρότηση της PLO, σε ενωτική και συναινετική βάση, είναι το κρίσιμο στοίχημα για το μέλλον του Παλαιστινιακού Εθνικού Κινήματος. Οι πρόσφατες εκστρατείες των δυνάμεων ασφαλείας κατά των ομάδων της Αντίστασης στην Δυτική Όχθη, δεν συνιστούν αισιόδοξα μηνύματα για τη μελλοντική στάση των κορυφών της Παλαιστινιακής Αρχής.

Η Αντίσταση και το Ισραηλινό Αδιέξοδο

Η αντίσταση των Παλαιστινίων αποδείχθηκε για άλλη μια φορά ανθεκτική μπροστά στις δυσμενέστερες συνθήκες. Παρά τις σφοδρές επιθέσεις και την απόλυτη καταστροφή, οι δυνάμεις της Παλαιστινιακής Αντίστασης όχι μόνο διατήρησαν τη συνοχή και την επιχειρησιακή τους ικανότητα αλλά απέδειξαν ότι το Ισραήλ δεν μπορεί να καταστείλει τον παλαιστινιακό αγώνα. Η αποτυχία του Ισραήλ να επιτύχει τους στόχους του έχει οδηγήσει σε σοβαρή πολιτική, οικονομική και στρατιωτική εξάντληση, ενώ ενίσχυσε την εσωτερική αμφισβήτηση για την πολιτική του στρατηγική.

Η συνεισφορά των συμμάχων της αντίστασης ήταν κρίσιμη. Η Χεζμπολάχ του Λιβάνου, η κυβέρνηση των Ανσαραλά στην Υεμένη, οι ιρακινές αντιστασιακές δυνάμεις και η Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν πρόσφεραν ουσιαστική στήριξη, αναλαμβάνοντας μεγάλο κόστος και αποδεικνύοντας έμπρακτα την αλληλεγγύη τους στον παλαιστινιακό αγώνα. Αυτή η συνεργασία μπορεί να μην εμπόδισε την γενοκτονία, δέσμευσε, όμως, ισραηλινές δυνάμεις, επέτεινε την εξάντληση του Ισραήλ και, το σημαντικότερο όλων, έσπασε το πέπλο σιωπής που προσπάθησε να επιβληθεί: χωρίς τη δράση της Χεζμπολάχ στο βόρειο μέτωπο, το έμπρακτο εμπάργκο της Ερυθράς Θάλασσας από τους Ανσαραλά, τα χτυπήματα της Ιρακινής Αντίστασης σε αμερικάνικες εγκαταστάσεις στο Ιράκ και τις Ιρανικές επιχειρήσεις «Αληθινή Υπόσχεση 1» και «Αληθινή Υπόσχεση 2», που διέψευσαν το άτρωτο του «Σιδερένιου Θόλου», η Γάζα θα ήταν απλά μια τοπική σφαγή, καλυμμένη πίσω από την ασυλία που προσφέρει η Δύση στο Ισραήλ.

Ξανά στο προσκήνιο ο αντι-αποικιακός αγώνας και οι αναπόδραστες θυσίες που τον συνοδεύουν

Από την 8η Οκτωβρίου και έπειτα, δεν έχουν σιγήσει οι φωνές όσων ασκούν κριτική (κάποιοι καλοπροαίρετοι, άλλοι –πολλοί– κακοπροαίρετοι) στην αταλάντευτη δέσμευση της Παλαιστινιακής Αντίστασης στον ένοπλο αγώνα. Οι κριτικές για αφελή πίστη στη δυνατότητα στρατιωτικής επιβολής δίνουν και παίρνουν, ενώ δεν λείπουν εκείνοι που, ακολουθώντας τα οριενταλιστικά μοτίβα, φτάνουν να μιλούν για αυτοκτονικές επιλογές.

Δεν τους διαψεύδει μόνο η παρούσα εκεχειρία αλλά και η ιστορία. Όποιος αναζητά στρατιωτικές νίκες εναντίον υπέρτερων αντιπάλων, δεν θα τις βρει συχνά στους αντι-αποικιακούς αγώνες, ακόμα και όσους νίκησαν. Είτε πρόκειται για συνδυασμό κατοχής και εποίκισμού, είτε απλά για κατοχή, καμία νίκη δεν ήρθε με αποφασιστική κατίσχυση στο πεδίο της μάχης: Αλγερία, Βιετνάμ, Ανγκόλα, Γουϊνέα-Μπισάου, Νότια Αφρική κλπ. Όλες ήρθαν μετά από πολύχρονο αγώνα, πολυάριθμες ήττες του κινήματος και γιγάντιες θυσίες. Όμως, η αταλάντευτη προσήλωση στον αγώνα οδήγησε τελικά σε εξάντληση του εκάστοτε αντιπάλου και την εγκατάλειψη του από τους εκάστοτε πάτρωνές του.

Η αναφορά σε γιγάντιες θυσίες δεν είναι μια λογοτεχνική προσθήκη. Η επίθεση του Τετ στο Βιετνάμ, που σήμερα την μνημονεύουμε ως αρχή του τέλους της αμερικάνικης ήττας, φάνταζε ως συντριπτική

αποτυχία όταν διεξήχθη: πάνω από 40.000 νεκροί, αδυναμία εκπλήρωσης των στρατιωτικών στόχων και ενίσχυση των αμερικάνικων στρατιωτικών δυνάμεων σε απάντηση της. Ο συνολικός απολογισμός για το Βιετνάμ, καθ' όλη την διάρκεια του πολέμου, ξεκινάει από εκτιμήσεις που μιλούν για 1,5 εκατομμύρια νεκρούς και φτάνει μέχρι 3,5 εκατομμύρια!

Η Αλγερία θυσίασε τουλάχιστον 300.000 ανθρώπους (άλλες εκτιμήσεις μιλούν ακόμα και για εκατομμύριο) στον Εθνικοαπελευθερωτικό Αγώνα ενάντια στη γαλλική κατοχή και τον εποικισμό, ενώ προκάλεσαν «μόλις» 30.000-35.000 απώλειες σε Γάλλους στρατιώτες, Γάλλους εποίκους και ντόπιους συνεργάτες.

Μπορεί να βρισκόμαστε μακριά από το κύμα της από-αποικιοποίησης, όμως δεν γίνεται να ξεχνάμε ότι η ανεξαρτησία και η ελευθερία από τους κατακτητές, εποίκους και τους ιμπεριαλιστές που τους υποστηρίζουν, δεν ήταν ποτέ προϊόν μιας ζαριάς ούτε απλά «διαπραγματευτικής δεινότητας». Ο Παλαιστινιακός λαός εμφανώς δεν το ξεχνάει για αυτό έχει ανάγκη το *somud*, το μείγμα ανθεκτικότητας, αντοχής και στράτευσης, σε κεντρικό σύνθημα του αγώνα. Ας μην το ξεχνάμε εμείς στη Δύση, που θέλουμε να είμαστε αλληλέγγυοι στον αγώνα του. Εξάλλου, η συντριπτική πλειοψηφία της Δύσης και όσων σήμερα τάσσονται με την πραγματική σωστή πλευρά της ιστορίας, δεν θυμούνται τι γινόταν στην Παλαιστίνη στις 6 Οκτώβρη 2023. Ας πιστώσουμε τουλάχιστον ότι σήμερα κανείς δεν μπορεί να λέει «δεν ξέρω» και ας χαιρετήσουμε τους Παλαιστίνιους, που αρνούνται να πεθάνουν χωρίς να μας ενοχλήσουν.

Οι Παράγοντες που Οδήγησαν στην Εκεχειρία

Η δράση της Αντίστασης και το ισραηλινό αδιέξοδο

Η εκεχειρία έρχεται σε μια συγκυρία όπου οι ισορροπίες έχουν αλλάξει σημαντικά. Η στρατηγική του Ισραήλ για καθυστέρηση στις διαπραγματεύσεις και η τακτική της συνολικής καταστροφής απέτυχαν να κάμψουν την αντίσταση στη Γάζα. Αντιθέτως, η σταθερή άνοδος των απωλειών στις ισραηλινές δυνάμεις –με περισσότερους από 400 νεκρούς στρατιώτες από την έναρξη της χερσαίας εκστρατείας, εκ των οποίων οι 50 μόνο τους τελευταίους μήνες– ενίσχυσε την πίεση για αλλαγή πορείας. Ανάμεσα στις απώλειες συγκαταλέγονται ανώτατοι αξιωματικοί, όπως το 80% των επιτελικών στελεχών της Ταξιαρχίας Γκιβάτι, σύμφωνα με ισραηλινές πηγές.

Η αντίσταση υιοθέτησε νέες τακτικές, όπως ενέδρες, χρήση τούνελ και αυτοσχέδιων εκρηκτικών μηχανισμών, που αύξησαν το κόστος των επιχειρήσεων για τον ισραηλινό στρατό. Οι τακτικές αυτές, σε συνδυασμό με την αντοχή του παλαιστινιακού λαού, ανέτρεψαν τα ισραηλινά σχέδια για ταχεία νίκη.

Η εξάντληση του ισραηλινού στρατού, με ελλείψεις σε άρματα μάχης και θωρακισμένα οχήματα, σε συνδυασμό με την άρνηση των εφέδρων να επιστρέψουν στις μονάδες τους, αποδυνάμωσε περαιτέρω

την ικανότητά του να συνεχίσει τις επιχειρήσεις. Επιπλέον, η δυσκολία αναπλήρωσης πολεμικού υλικού λόγω διεθνών περιορισμών στις πωλήσεις όπλων προς το Ισραήλ έθεσε νέα εμπόδια.

Η εσωτερική κρίση στο Ισραήλ, με τη μείωση της λαϊκής στήριξης στον πόλεμο (σύμφωνα με δημοσκοπήσεις, 88% των πολιτών υποστήριξαν την επίτευξη συμφωνίας), αλλά και η ανάγκη του Νετανιάχου να επιβιώσει πολιτικά, συνέβαλαν στην ολοκλήρωση μιας συμφωνίας που φαινόταν αδιανόητη για την κυβέρνησή του μέχρι πρότινος. Παράλληλα, η επικείμενη είσοδος του Ντόναλντ Τραμπ στον Λευκό Οίκο λειτούργησε ως μοχλός πίεσης προς τον Νετανιάχου για μια συμφωνία που θα μπορούσε να παρουσιαστεί ως σύμφωνη με τις προσδοκίες της νέας αμερικανικής διοίκησης.

Η εκλογή Τραμπ και η Αμερικάνικη στρατηγική

Παράλληλα, η εκλογή του Ντόναλντ Τραμπ και η δήλωσή του ότι δεν επιθυμεί να κληρονομήσει πολέμους έθεσαν επιπλέον περιορισμούς στις ισραηλινές φιλοδοξίες. Η επιτακτική ανάγκη της αμερικανικής διοίκησης να ανακατευθύνει στρατηγικούς πόρους προς τον Ειρηνικό, στο πλαίσιο του ανταγωνισμού με την Κίνα, αύξησε την πίεση για αποκλιμάκωση στη Μέση Ανατολή, καθώς οι συνεχιζόμενες συγκρούσεις απορροφούν πολύτιμες διπλωματικές και στρατιωτικές δυνατότητες. Η στροφή της Ουάσινγκτον προς την περιοχή του Ινδο-Ειρηνικού έχει δημιουργήσει έναν ισχυρό μοχλό πίεσης για την εξεύρεση προσωρινών λύσεων στις συγκρούσεις της Μέσης Ανατολής, ώστε να αποφευχθεί η περαιτέρω αποσταθεροποίηση που θα μπορούσε να αποσπάσει την προσοχή της από τον στρατηγικό ανταγωνισμό με την Κίνα αλλά και εντείνει τη δυσπιστία των αραβικών δικτατοριών προς την «αμεροληψία» των ΗΠΑ στην περιοχή.

Με το πετρέλαιο του Κόλπου να κατευθύνεται πλέον προς την Κίνα (αφού οι ΗΠΑ πλέον έχουν μετατραπεί σε εξαγωγέα ενέργειας, μετά την «επανάσταση» του σχιστολιθικού αερίου και πετρελαίου), η ενσωμάτωση των Μοναρχιών της περιοχής σε ένα συνεκτικό αμερικανικό σχέδιο για τη Μέση Ανατολή, δεν μπορεί να συνοδεύεται με άνευ όρων υποστήριξη προς το Ισραήλ και τους τυχοδιωκτισμούς του. Το σιωνιστικό «ιμπεριαλιστικό φυλάκιο» είναι πολύτιμο για τα Αμερικάνικα σχέδια. Όμως η Αμερικάνικη πολιτική δεν μπορεί να καθοδηγείται από τον σιωνιστικό φανατισμό, που διακινδυνεύει τα συμφέροντα ακόμα και όσων είχαν υπογράψει (ή σχεδίαζαν να υπογράψουν) τις συμφωνίες του Αβραάμ μαζί του, υπό την καθοδήγηση της προηγούμενης κυβέρνησης Τραμπ. Οι πετρελαιοπηγές του Κόλπου δεν έχουν πλέον την αξία που είχαν για την Αμερικάνικη και Δυτική ενεργειακή ασφάλεια, όμως δεν μπορεί να διακυβευτεί η διατήρησής τους στο δυτικό σύστημα κυριαρχίας.

Η πολιτική της «αναθεώρησης» της εδαφικής ακεραιότητας κρατών από τις ΗΠΑ και το Ισραήλ, με χαρακτηριστικό παράδειγμα την προώθηση του κατακερματισμού της Συρίας, ενίσχυσε την ισραηλινή αυτοπεποίθηση. Όμως, η αποτυχία αυτής της στρατηγικής, που βασίζεται σε βραχυπρόθεσμα οφέλη και παραβλέπει τη μακροπρόθεσμη σταθερότητα –για την οποία ενδιαφέρονται ακόμα και οι σύμμαχοι των ΗΠΑ στον Κόλπο και το Λεβάντε– αποδεικνύει τη βαθύτερη γεωπολιτική κρίση στην περιοχή.

Η Ευθύνη της Δύσης

Η διεθνής κοινότητα φέρει μεγάλο μερίδιο ευθύνης για τα δεινά της Γάζας. Οι Ηνωμένες Πολιτείες και οι ευρωπαϊκές δυνάμεις δεν περιορίστηκαν σε παθητική ανοχή αλλά υποστήριξαν ενεργά το Ισραήλ, τόσο οικονομικά όσο και στρατιωτικά. Αυτή η στάση ανέδειξε τη χρεοκοπία του μεταπολεμικού διεθνούς συστήματος, που δημιουργήθηκε υπό την ηγεσία των ΗΠΑ για την υποτιθέμενη προάσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της διεθνούς δικαιοσύνης. Όταν θεσμοί όπως το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο αδυνατούν να επιβάλουν ευθύνες, αποκαλύπτεται η πλήρης διάβρωση της διεθνούς έννομης τάξης.

Η στήριξη σε πολιτικές που αγνοούν τις αρχές της εδαφικής ακεραιότητας και της εθνικής κυριαρχίας δημιουργεί ένα επικίνδυνο προηγούμενο. Από την Ουκρανία έως τη Μέση Ανατολή, οι αντιφάσεις στην αμερικανική εξωτερική πολιτική αποκαλύπτουν τη διαρκή σύγκρουση ανάμεσα σε αξίες και γεωπολιτικά συμφέροντα.

Το Μήνυμα της Γάζας

Η αντίσταση της Γάζας προσφέρει ένα ισχυρό παράδειγμα θάρρους, συλλογικής αλληλεγγύης και επιμονής απέναντι σε έναν αντίπαλο με συντριπτική στρατιωτική υπεροχή. Η ενότητα του παλαιστινιακού λαού, παρά τις ασύλληπτες απώλειες και τις καταστροφές, ενίσχυσε την αντίληψη ότι η αντίσταση δεν είναι απλώς στρατιωτική αλλά πολυδιάστατη. Από την καθημερινή επιβίωση μέχρι την υπεράσπιση της ταυτότητας και της κουλτούρας τους, οι Παλαιστίνιοι αποδεικνύουν ότι η ελευθερία και η αξιοπρέπεια δεν είναι διαπραγματεύσιμες.

Ωστόσο, το μήνυμα της Γάζας δεν περιορίζεται μόνο στο παλαιστινιακό ζήτημα. Προειδοποιεί για την κατάρρευση της διεθνούς νομιμότητας και της ηθικής. Όταν θεσμοί που δημιουργήθηκαν για την προστασία των αδυνάμων αποτυγχάνουν, η ανθρωπότητα οφείλει να επανεξετάσει τις αξίες της.

Η Γάζα μας υπενθυμίζει ότι η αντίσταση δεν είναι μόνο ένα μέσο επιβίωσης, αλλά και μια δήλωση ότι οι λαοί, ακόμη και υπό τις πιο δυσμενείς συνθήκες, μπορούν να σταθούν απέναντι στη βία και την καταπίεση. Η διαρκής υποστήριξη από τους συμμάχους τους, όπως το Ιράν, η Χεζμπολάχ και οι άλλες δυνάμεις της αντίστασης, ενίσχυσε αυτή τη δυναμική και έδειξε ότι η ενότητα είναι κρίσιμη για την επιτυχία.

Επιπλέον είναι ισχυρό το μήνυμα και στο κίνημα αλληλεγγύης. Σε αντίθεση με μια συντριπτική λογική που καθιστά τον οριενταλισμό σε «ενιαία σκέψη» του Δυτικού ανθρώπου, αυτόν τον ενάμιση χρόνο, οι δυτικές πρωτεύουσες συγκλονίστηκαν από διαδηλώσεις. Σήμερα δεν υπάρχει Σοβιετική Ένωση να ενισχύσει εξωτερικά τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα. Δεν υπάρχει καν ισχυρή δυτική αριστερά να υπερασπίζεται αταλάντευτα μια αντι-πολεμική στάση. Η Γάζα μας υπενθυμίζει την ανάγκη να την οικοδομήσουμε ξανά, ενώ η τεράστια βεντάλια κινηματικών πρακτικών που αναπτύχθηκαν ως μορφές αλληλεγγύης, πολιτικής ανυπακοής και διεκδίκησης, συνιστούν παρακαταθήκη, όχι μόνο για το

κίνημα αλληλεγγύης αλλά και συνολικά για μια νέα κατάσταση πνευμάτων στη Δύση, που είχε να αναδυθεί από το αντιπολεμικό κίνημα της περιόδου του πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία. Και σήμερα, αυτή η κατάσταση πνευμάτων έχει την ιδιαιτερότητα ότι αναδύθηκε παρά και ενάντια στις αιτίες που οδήγησαν στην κάμψη του τότε κινήματος. Αυτή η παρακαταθήκη έχει ευρύτερη αξία.

Να χωνέψουμε την πείρα των ελλείψεων του ελληνικού και των επιτυχιών του διεθνούς κινήματος αλληλεγγύης

Η διαρκώς αυξανόμενη εμπλοκή της Ελλάδας στους αμερικανικούς και ισραηλινούς τυχοδιωκτισμούς εντείνει τους κινδύνους για τη χώρα, μετατρέποντάς τη σε κρίσιμο κρίκο της ιμπεριαλιστικής στρατηγικής στην Ανατολική Μεσόγειο. Η στρατιωτική συνεργασία Ελλάδας-Ισραήλ και η χρήση της ελληνικής επικράτειας ως τμήμα του στρατηγικού βάθους του ισραηλινού κράτους αποτελούν κομβικά σημεία που διευκολύνουν την κατοχή και τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού. Η αντίσταση σε αυτήν την πραγματικότητα δεν ήταν απλά μικρή, δεδομένων των τεράστιων προκλήσεων, αλλά υστερούσε και σε σχέση με χώρες που θεωρητικά έχουν χειρότερο κοινωνικό και πολιτικό συσχετισμό.

Η σύγκρουση με αυτήν τη συμμαχία είναι καθοριστική για την απεμπλοκή της Ελλάδας από τα εγκλήματα πολέμου και τις επιθετικές στρατηγικές της Δύσης στην περιοχή. Η Αριστερά και το αντιπολεμικό κίνημα οφείλουν να αναδείξουν τη χώρα ως δύναμη ειρήνης και αλληλεγγύης, στηρίζοντας τη διπλωματική απομόνωση του Ισραήλ και την ενίσχυση διεθνών κυρώσεων.

Παράλληλα, το κίνημα αλληλεγγύης πρέπει να κινηθεί με σαφή στόχευση, που θα υπερβαίνει την απλή έκφραση αλληλεγγύης: την αποδόμηση της οικονομικής και στρατιωτικής σχέσης Ελλάδας-Ισραήλ, την ανάδειξη της συνενοχής ελληνικών και πολυεθνικών εταιρειών που συνεργάζονται με το καθεστώς απαρτχάιντ, και την ανάπτυξη δράσεων μποϊκοτάζ και ενημέρωσης για τη γενοκτονία στη Γάζα. Μόνο με συντονισμένη, ενωτική δράση μπορεί να χτιστεί ένα πλατύ μέτωπο αλληλεγγύης που να στέκεται στο ύψος των περιστάσεων.

Γάζα: η βουή των σεισμών που μέλλονται να 'ρθουν

Η εκχειρία στη Γάζα, όσο σημαντική κι αν είναι για την παροχή προσωρινής ανακούφισης, αποτελεί μια ευκαιρία για βαθύτερη σκέψη. Ο παλαιστινιακός λαός, με τις θυσίες του, όχι μόνο ανέτρεψε τα σχέδια του Ισραήλ αλλά ανέδειξε και την ανάγκη για παγκόσμια αλλαγή στη θεώρηση της δικαιοσύνης και της ειρήνης. Αν η διεθνής κοινότητα αποτύχει να μάθει από αυτήν την τραγωδία, τότε κινδυνεύουμε να διολισθήσουμε σε μια εποχή όπου οι ισχυροί επιβάλλονται χωρίς συνέπειες.

Η Γάζα δεν είναι απλώς ένα πεδίο μάχης· είναι ένα σύμβολο αντίστασης και ένας καθρέφτης για το πού βαδίζει ο κόσμος μας. Η πρόκληση παραμένει: θα ανταποκριθούμε ως ανθρωπότητα ή θα αποδεχτούμε τη διολίσθηση στο σκοτάδι;